TÜRKİYE DİYANET VAKFI İSLÂM ANSİKLOPEDİSİ 1. CİLT

kullanılmakta olduğunu gösterir. Zührî de İbnü'l-Hanefiyye'nin oğlu Ebû Hâşim'in (ö. 98/716) Sebeiyye hadislerini toplamakta olduğunu söylerken bu hususu teyit etmiş olur (bk. İbn Hacer, VI, 16). Ancak bu durumda da Sebeiyye adının gerçek bir fırkaya mı delâlet ettiği, yoksa bunun Hz. Ali hakkında aşırı fikirler ileri süren, ölümünü inkâr ederek ona mehdî gözüyle bakanların bir sıfatı mı olduğu hususu meçhul kalmaktadır. Esasen Malatî'nin, Gāliyye'yi anlatırken Sebeiyye'yi dört ayrı kola ayırarak bazılarının Keysâniyye ve Harbiyye gibi fırkalarla aynı görüşleri savunur durumda olduğunu söylemesi de bu şüpheyi teyit eder mahiyettedir.

Bütün bu açıklamaların ışığı altında, çeşitli isimlerle anılan Abdullah b. Sebe ile Sebeiyye adının gerçek bir varlığının bulunduğu hususu oldukça şüpheli görünmektedir. Aslında söz konusu adların gerçek bir şahıstan gelmiş olması da zaruri değildir. Çünkü benzeri bir belirsizlik Keysâniyye adının ortaya çıkışında da göze çarpmaktadır. Sebeiyye, Sebe kabilesinden (bk. Kehhâle, *Muʿcemü ḳabâʾili'l-ʿArab*, II, 498) türemiş olabilir. Hatta takma bir isim olup perde arkasındaki hakiki isimleri unutturmuş olabilir; daha kötü ve sevimsiz kılınması için Abdullah b. Sebe diye bir fert uydurulmuş veya bulunmuş olabilir. Bu arada, mezhebin ve ilgili isimlerin altında birtakım hakikat unsurlarının yatması da mümkündür. İbn Sebe'nin Hz. Ali tarafından cezalandırılması hikâyesi, onun aşırı Şiî görüşlere karşı çıktığını göstermek üzere, daha sonraları uydurulmuş olabilir. Esasen Şîîler'in, Sakîfe olayında olduğu gibi, sonradan ortaya çıkan birtakım iddiaları başa götürmek gibi bazı alışkanlıkları da vardır.

Son olarak, Abdullah b. Sebe ve Sebeiyye adı, o günün siyasî ve içtimaî şartları içinde, müslüman çoğunluğunun veya siyasî ve ilmî otoritenin benimsediği görüşlerin dışında, Hz. Ali ve Ehl-i beyt hakkında İsrâiliyat ile süslenmiş aşırı fikirler taşıyan ve İslâm ümmetinin birliğini bozmak ve fitne çıkarmak maksadıyla bozguncu faaliyetlerde bulunan şahıs veya zümreler için bir takma ad veya kötüleyici yafta ve hatta muhalifler için kullanılan aşağılayıcı bir slogan olarak da ortaya konmuş olabilir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *eṭ-Ṭabaḳātü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, VI, 275; Nâşî, *Uṣûlü'n-niḥal* (nşr. J. V. Ess), Beyrut 1971, s. 22-23; Taberî, *Târîḫ* (nşr. M. J. de Goeje), Leiden 1879-1901, I, 2858-2859, 2942-2944, 3163-3165; Nevbahtî, *Fıraḳu'ş-Şîʿa* (nşr. H. Ritter), İstanbul 1931, s. 19-20; Eş'arî, *Maḳālât* (nşr. H. Ritter), Wiesbaden 1963, s. 15; Malatî, *et-Tenbîh ve'r-red*, Beyrut 1388/1968, s. 18-19, 156; Ebû Halef el-Kummî, *Kitâbü'l-Maḳālât* (nşr. M. Cevad Meşkûr), Tahran 1963, s. 19, 21, 55, 162, 212 vd.; Bağdâdî, *Mezhepler Arasındaki Farklar* (trc. E. Ruhi Fığlalı), İstanbul 1979, s. 22, 212, 213 vd.; İsferâînî, *et-Tebṣîr* (nşr. M. Zâhid el-Kevserî), Kahire 1940, s. 71-72; Şehristânî, *el-Milel ve'n-niḥal* (nşr. Muhammed Seyyid Kîlânî), Kahire 1388/1961, I, 174; Fahreddin er-Râzî, *el-İʿtiḳādât*, Kahire 1356/1938, s. 57; İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Beyrut 1385/1965, III, 114, 144-147, 154-155, 235-236, 333; Zehebî, *Mîzânü'l-iʿtidâl* (nşr. Ali Muhammed el-Bicâvî), Kahire 1382/1963, II, 255, 256; İbn Kesîr, *el-Bidâye*, Beyrut 1386/1966, VII, 167-168, 173, 239, 240; Makrîzî, *el-Ḫıṭaṭ*, Kahire 1326, IV, 146-147, 173, 175, 182, 191; İbn Hacer, *Tehẕîbü't-Tehẕîb*, IV, 295-296; VI, 16; Ali Hüseyin el-Verdî, *Vuʿâẓü's-selâṭîn*, Bağdad 1954, s. 151 vd.; Tâhâ Hüseyin, *el-Fitnetü'l-kübrâ*, Kahire 1966, II, 90; Ali Sâmî en-Neşşâr, *Neşʾetü't-teşeyyuʿ*, Kahire 1969, s. 23-31; Kâmil Mustafa eş-Şeybî, *eṣ-Ṣıla beyne't-taṣavvuf ve't-teşeyyuʿ*, Kahire 1969, s. 38-45, 84 vd.; Murtazâ el-Askerî, *Abdullâh b. Sabâ Masalı* (trc. Abdülbâki Gölpınarlı), İstanbul 1974, s. 25 vd.; Abdullah Feyyâz, *Târîḫu'l-İmâmiyye*, Beyrut 1395/1975, s. 92, 110; W. Montgomery Watt, *İslâm Düşüncesinin Teşekkül Devri* (trc. E. Ruhi Fığlalı), Ankara 1981, s. 72-74; Kehhâle, *Muʿcemü ḳabâʾili'l-ʿArab*, Beyrut 1402/1982, II, 498; E. Ruhi Fığlalı, *İmâmiyye Şîası*, İstanbul 1984, s. 57-66; a.mlf., "Hâricîliğin Doğuşu ve Fırkalara Ayrılışı", *AÜİFD*, XXII (1978), s. 257 vd.; a.mlf., "The Problem of ʿAbd-Allah Ibn-Sabaʾ", *İslâm İlimleri Enstitüsü Dergisi*, sy. 5, Ankara 1982, s. 379-390; I. Friedlaender, "ʿAbdallāh b. Sabā, der Begründer der Šîʿa, und sein Jüdischer Ursprung", *ZA*, XXIII (1909), 296-327; XXIV (1910), 1-46; Abdülazîz Sâlih el-Hilâbî, "ʿAbdullāh b. Sebeʾ, dirâse li'r-rivâyâti't-târîḫiyye ʿan devrihî fi'l-fitne", *Ḥavliyyâtü Külliyyeti'l-Âdâb*, sy. 8, Kuveyt 1407/1987, s. 9-90; M.Th. Houtsma, "Abdullah", *İA*, I, 40; M. G. S. Hodgson, "ʿAbd Allāh b. Sabaʾ", *EI²* (İng.), I, 51; M. Hüseyin Fâzıl, "ʿAbdullāh b. Sebeʾ", *UDMİ*, XII, 784-785.

 ETHEM RUHİ FIĞLALI

ABDULLAH b. SEDÎD

(عبد الله بن السديد)

(bk. İBNÜ'S-SEDÎD).

ABDULLAH b. SELÂM

(عبد الله بن سلام)

Ebû Yûsuf Abdullāh b. Selâm b. el-Hâris (ö. 43/663-64)

Yahudi âlimi iken daha sonra müslüman olan meşhur sahâbî.

Medine civarına yerleşmiş bulunan üç yahudi kabilesinden Benî Kaynukā'a mensuptur. Hz. Yûsuf neslinden geldiği rivayet edilir. Asıl adı Husayn (الحصين) iken müslüman olunca bu isim Hz. Peygamber tarafından Abdullah'a çevrilmiştir. Babası gibi o da yahudi âlimlerindendi. İslâmiyet'i kabul ediş tarihiyle ilgili üç ayrı rivayet vardır. Hz. Peygamber henüz Mekke'de iken ihtida ettiği rivayetinin yanında Asr-ı Saâdet'in sonlarında (8/629-30) müslüman olduğu da zikredilmiştir. Umumiyetle kabul edilen rivayete göre ise, Hz. Peygamber hicret yolculuğunun sonunda Kubâ'ya varınca yanına gelmiş ve kendisine yönelttiği bazı soruların doğru cevaplarını aldıktan sonra, bunların ancak bir peygamber tarafından bilinebileceğini söyleyerek müslüman olmuştur. J. Horovitz, Bedir Savaşı'na ve daha sonraki savaşlara katılan sahâbîlerin isim listesinde adının yer almamasına dayanarak Abdullah'ın ancak son devirlerde müslüman olabileceğini ileri sürmektedir (bk. *İA*, I, 41-42). Yine aynı yazar Abdullah'ın Hz. Peygamber'e yönelttiği rivayet edilen üç soruyu, müslüman olan yahudiler tarafından uydurulmuş bir rivayet kabul etmekte ve onun erken müslüman olduğunu gösteren bazı kayıtları da asılsız saymaktadır. Halbuki siyer ve megāzî kitapları Bedir Savaşı'na katılan müslümanların listesini titizlikle tesbit ettiği halde, diğer savaşlara iştirak edenlerin isimlerini vermemekte, ancak şehid olanları bildirmektedir. Hadis ilminde ashabın dereceleri sıralanırken Bedir'e katılmanın bir mertebe kabul edildiği, ancak diğer savaşların nazarı itibara alınmadığı da bilinmektedir. Horovitz, başta Buhârî ("Enbiyâʾ", 1; "Menâkıbü'l-enṣâr", 51) ve Müslim ("Hayż", 34) olmak üzere muhaddislerin, siyer ve megāzî yazarlarının rivayet ettiği üç soru olayını reddederken hiçbir sebep ve kaynak göstermemektedir. Ayrıca, Abdullah'ın Hz. Peygamber tarafından cennetle müjdelendiğinin de (bk. Buhârî, "Menâḳıbü'l-

enṣâr", 19; Müslim, "Feżâʾilü'ṣ-ṣaḥâbe", 147-150) sonradan ortaya atıldığını söylemektedir. Öyle görünüyor ki Abdullah b. Selâm gibi meşhur bir yahudi bilgininin İslâmiyet'i kabul edip müslümanlar arasında önemli bir mevki kazanmasına ve onun yahudileri itham eden bazı görüşleri -üç soru hadisinin devamında görüldüğü gibi- yaymasına müellifin gönlü razı olmamaktadır.

Abdullah, halası dahil bütün ev halkının Müslümanlığı seçmelerini de sağlamıştır. Uhud Savaşı'na katılmış, Medine civarında bulunan yahudi kabilelerinden Benî Nadîr'in muhasarasında bulunmuş, Benî Kurayza'dan esir alınan kadın ve çocukların muhafaza edilmesi işi de ona verilmiştir. Ayrıca Hz. Ömer devrinde Kudüs'ün fethine ve Câbiye'deki toplantıya katılmış, 642 yılında Sâsânîler'le yapılan Nihâvend Savaşı'nda da bulunmuştur. Halife Osman'ın evini kuşatan âsilere engel olmaya çalışmışsa da muvaffak olamamıştır. İlk iki halife hakkındaki övücü sözleri kaynaklarda yer almaktadır. Hz. Ali'ye biat etmemekle beraber ona Irak'a gitmemek ve Âişe ile mücadeleye girişmemek konusunda telkinde bulunmuştur. Muâviye'nin halifeliği sırasında Medine'de vefat etmiştir.

Tevrat ve Talmud'u babasından okumuş olan Abdullah b. Selâm, Medine'deki yahudilerin meşhur âlimlerindendi. Onun, Şuarâ sûresinin 197. âyetinde işaret edilen "İsrâiloğulları âlimleri"nden olduğu, Ra'd sûresinde (13/43) konu edilen "kitap bilgisine sahip" kişiyle de kendisinin kastedildiği kanaati yaygındır. Hz. Peygamber'in cennetle müjdelediği Abdullah'ın ashap tarafından bir âlim olarak büyük saygı gördüğünde şüphe yoktur. Nitekim Muâz b. Cebel, vefatı sırasında, talebesi Yezîd b. Seksekî'ye kendisinden sonra faydalanabileceği dört kişinin adını verirken Abdullah b. Selâm'ı da saymıştır.

Başta oğulları Muhammed ile Yûsuf olmak üzere Ebû Hüreyre, Enes b. Mâlik, Atâ b. Yesâr, Basra Kadısı Zürâre b. Evfâ ve diğer bazı kişiler kendisinden hadis rivayet etmişlerdir. Buhârî ve diğer muhaddisler, ondan hadis nakletmekte tereddüt göstermemişlerdir. Ayrıca peygamberler tarihi, kâinatın ve insanın yaratılışı, **fiten***, **melâhim*** ve kıyamet alâmetlerine dair kendisine nisbet edilen bazı bilgiler İslâm âlimleri tarafından nakledilmiştir. İsrâiliyyat'ın karıştığı bu nevi rivayetler onun **sika*** ve **adl*** vasıflarının reddedilmesi için bir sebep teşkil etmez. Nitekim **cerh ve ta'dil*** kitaplarında kendisine herhangi bir tenkit yöneltilmez. Bununla birlikte, Peygamber'e nisbet etmediği bilgi ve rivayetlerinde İslâm öncesi kültürüne dayandığını göz önünde bulundurmak, ona isnat edilen haberlerin doğruluğunu araştırmak, ayrıca adının istismar edilmiş olabileceğini dikkate almak gerekir.

Abdullah b. Selâm'a nisbet edilen bazı risâleler zamanımıza kadar gelmiştir. Hz. Peygamber'e sorduğu sorularla bunlara verilen cevapları ihtiva eden ve birçok yazması bulunan *el-Mesâʾil*'i Kahire'de basılmıştır (1867). Büyüye dair üç varaklık bir risâlesi ile Hz. Peygamber'in kavlî ve fiilî bazı sünnetlerini içine alan başka bir risâlesi ve Daniel'e nisbet edilen kitaptan aldığı bazı parçalar ise yazma halindedir (bk. Sezgin, *GAS*, I, 304).

BİBLİYOGRAFYA :

Mücâhid, *Tefsîr* (nşr. Abdurrahman et-Tâhir b. Muhammed), Doha 1976, I, 331; Vâkıdî, *Kitâbü'l-Meġāzî* (nşr. M. Jones), London 1965-66 → Beyrut, ts. (Âlemü'l-Kütüb), I, 329, 372, 381; II, 509; İbn Hişâm, *es-Sîre* (nşr. Mustafa es-Sekkā v.dğr.), Kahire 1375/1955, I, 515-517, 557, 571; İbn Sa'd, *eṭ-Ṭabaḳātü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, I, 236, 360-361; II, 48, 75, 352, 353; III, 71, 81, 369; IV, 93; V, 173; VI, 147; Buhârî, "Enbiyâʾ", 60, "Menâḳıbü'l-enṣâr", 19, "Taʿbîr", 19, 23; Müslim, "Feżâʾilü'ṣ-ṣaḥâbe", 33, "Ḥayż", 34; Fesevî, *el-Maʿrife ve't-târîḫ* (nşr. Ekrem Ziyâ el-Ömerî), Bağdad 1974-76, I, 264, 279-280, 301, 303, 418, 468; III, 170, 274-275; Belâzürî, *Ensâbü'l-eşrâf*, I (nşr. Muhammed Hamîdullah), Kahire 1959, s. 266; *a.e.*, IV/1 (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1979, s. 565, 573, 582; Taberî, *Câmiʿu'l-beyân*, Bulak 1323-29 → Beyrut 1398/1978, IV, 146; XIX, 69; a.mlf., *Târîḫ* (nşr. M. J. de Goeje), Leiden 1879-1901, I, 21, 40, 44, 51, 53, 115, 3017, 3070, 3106-3107; İbn Abdülber, *el-İstîʿâb* (*el-İṣâbe* içinde), Kahire 1328, III, 921-923; İbnü'l-Esîr, *Üsdü'l-ġābe*, Kahire 1285-87, III, 176-177; Nevevî, *Tehẕîbü'l-esmâʾ*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Kütübi'l-ilmiyye), I, 269-271; Zehebî, *Aʿlâmü'n-nübelâʾ*, II, 413-426; İbn Kesîr, *el-Bidâye*, Beyrut 1401/1981, II, 326; III, 210-212; VI, 60-61; İbn Hacer, *el-İṣâbe*, Kahire 1328, IV, 118-120; Süyûtî, *el-İtḳān* (nşr. Muhammed Ebü'l-Fazl), Kahire 1387/1967, I, 33, 40, 45, 91, 97; Hüseyin ez-Zehebî, *et-Tefsîr ve'l-müfessirûn*, Kahire 1381/1961-62, I, 184-187; Abdullah Aydemir, *Tefsirde İsrâiliyyât*, Ankara 1979, s. 58-60; Sezgin, *GAS*, I, 201, 304; Serkîs, *Muʿcem*, I, 853; "Abdullah b. Selâm b. Hâris", *İTA*, II, 239; J. Horovitz, "Abdullah", *İA*, I, 41-42; a.mlf., "ʿAbd Allāh b. Salām", *EI²* (Fr.), I, 53-54.

MUSTAFA FAYDA

ABDULLAH b. SELÂME
(عبدالله بن سلامة)

(bk. ABDULLAH b. EBÛ HADRED).

ABDULLAH b. SUÛD
(عبدالله بن سعود)

(ö. 1818)

Necid'de hüküm süren Suûdî ailesine mensup Vehhâbî emîri.

Babası Suûd b. Abdülazîz'in ölümü üzerine 1814'te Suûdîler'in başına geçti. Kardeşiyle olan anlaşmazlığını hallettikten sonra, Mısır Valisi Mehmed Ali Paşa'nın Hicaz bölgesinde asayişi sağlamak için gönderdiği kuvvetlerle mücadele etti. Mehmed Ali Paşa'nın oğlu Tosun Paşa'nın Necid harekâtı sırasında onunla mütareke yaptı; ancak sulh müzakereleri bir netice vermedi. 1816'da ölen Tosun Paşa'nın yerine kardeşi İbrâhim Paşa'nın Arabistan'a gelmesiyle mücadele şiddetlendi. Abdullah, 2 Mayıs 1817'de İbrâhim Paşa kuvvetlerine mağlûp oldu ve Vehhâbîler'in merkezi olan Der'iyye'ye çekildi. İbrâhim Paşa şehri kuşattı; beş aylık bir muhasaradan sonra 6 Eylül'de burayı ele geçirerek iç kaledeki bir kasra sığınmış bulunan Abdullah'ı dört oğlu ve bazı yakınları ile birlikte yakaladı. Önce Medine'ye, sonra da Mısır'a götürülen Abdullah, kâtibi ve hazinedarı ile birlikte deniz yoluyla İstanbul'a gönderildi. 14 Aralık 1818'de, Haliç'te Defterdar İskelesi'ne çıkarıldıktan sonra halka teşhir edilerek Divanyolu ile Bâbıâli'ye getirildi ve Bostancıbaşı nezaretinde hapsedildi. Haremeyn-i Şerîfeyn'den gaspedilen malların tesbiti için üç gün kadar burada sorguya çekildi; ardından da idam edildi (17 Aralık 1818).

Abdullah b. Suûd